

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **D. V. T.**, zast. Mgr. Ondřejem Fialou, advokátem se sídlem Václavské náměstí 808/66, Praha, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 31. 10. 2024, č. j. 19 A 16/2024-34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce Mgr. Ondřeje Fialy, advokáta se sídlem Václavské náměstí 808/66, Praha, na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 5 070 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) domáhala zrušení v záhlaví označeného rozsudku, kterým Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) zrušil rozhodnutí stěžovatelky ze dne 7. 3. 2024, č. j. MV-18138-4/SO-2024, ve věci žádosti žalobce o zaměstnaneckou kartu [§ 42g zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“)].

[2] Dne 4. 9. 2023 žalobce podal na regionálním pracovišti Ministerstva vnitra v Ostravě žádost o vydání zaměstnanecké karty s tím, že hodlá být zaměstnán jako prodavač. Rozhodnutím ze dne 23. 11. 2023, č. j. OAM-62454-8/ZM-2023, Ministerstvo vnitra žádost zamítlo a zaměstnaneckou kartu žalobci nevydalo dle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, protože jeho pobyt „na území není v zájmu České republiky“, což odvodilo z nařízení vlády č. 220/2019 Sb., o maximálním počtu žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování a žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze podat na zastupitelském úřadu, v rozhodném znění (dále jen „nařízení vlády č. 220/2019 Sb.“), ačkoli na žalobce přímo nedopadá. Žalobce totiž podal žádost na území České republiky, kde pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností od 12. 4. 2023 do 31. 12. 2023; konkrétně šlo o absolvování jazykového kurzu organizovaného Vysokou školou báňskou – Technickou univerzitou Ostrava za účelem přípravy ke studiu bakalářského studijního programu „Dopravní systémy a technika“.

[3] Proti rozhodnutí o nevydání zaměstnanecké karty podal žalobce odvolání, které stěžovatelka zamítla a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra. Ve shodě s ním stěžovatelka uvedla, že nařízením vlády č. 220/2019 Sb. byly stanoveny maximální počty žádostí pro pobytová oprávnění za účelem podnikání, investování a zaměstnání s tím, že na zastupitelském úřadu ČR v Hanoji je možno podat 200 žádostí o zaměstnaneckou kartu ročně v rámci Programu klíčový a vědecký personál. Tím dala vláda najevo, že má zájem, aby z Vietnamu přicházeli pouze cizinci, kteří mají pracovat na klíčových pozicích nebo minimálně na pracovních pozicích vyžadujících vysokou kvalifikaci. V případě žalobce se o takovou pracovní pozici nejedná, a proto jeho pobyt na základě zaměstnanecké karty není v zájmu České republiky. Žalobce sice nepodal žádost o zaměstnaneckou kartu na zastupitelském úřadě, ale na území ČR, na které vstoupil na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Tento účel pobytu však nenaplnil a pět měsíců po svém příjezdu požádal o zaměstnaneckou kartu na pozici prodáváče, tedy nekvalifikovanou, resp. nízkokvalifikovanou práci, což není v zájmu České republiky, jak je zřejmé z nařízení vlády č. 220/2019 Sb. Argumentaci tímto nařízením považovala stěžovatelka za relevantní; v opačném případě by bylo možno obcházet jím stanovená omezení a popírat suverénní právo ČR na určení, které cizince a za jakých podmínek na své území přijme.

[4] Proti rozhodnutí o odvolání podal žalobce žalobu, které krajský soud vyhověl – napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení.

[5] V odůvodnění krajský soud konstatoval, že výklad správních orgánů není správný, pokud své závěry založily na úvaze, že stanovení maximálního počtu žádostí o zaměstnaneckou kartu podaných na zastupitelském úřadě ČR v Hanoji podle nařízení vlády č. 220/2019 Sb. omezuje i možnost vydání zaměstnaneckých karet státním příslušníkům Vietnamu pobývajícím na území ČR. Krajský soud vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu (NSS), konkrétně z rozsudků ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37, a ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56, podle nichž výklad správních orgánů nejenže přisuzuje uvedenému nařízení vlády regulaci, která v něm není, ale současně nezohledňuje požadavek, aby uvedený důvod nevydání zaměstnanecké karty byl u konkrétního žadatele dostatečně individualizován. Jde-li o stěžovatelkou zmíněné obcházení zákona, odkázal krajský soud v souladu s uvedenou judikaturou na jiný důvod neudělení víza, o který ovšem stěžovatelka své rozhodnutí neopřela, ani jej detailněji neprokazovala. Rozsah zájmu České republiky, který je zcela konkrétně navázán na maximální počet podaných žádostí o zaměstnaneckou kartu na zastupitelském úřadu v Hanoji, nelze daným způsobem rozšiřovat i na žádosti podané státními příslušníky Vietnamu jinde. Zákonodárce mohl kvóty pro žádosti o zaměstnaneckou kartu spojit se státní příslušností; srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016-52, č. 3601/2017 Sb. NSS.

[6] V kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že krajský soud své závěry opřel o judikaturu NSS, zejména rozsudek č. j. 1 Azs 158/2024-37, s jehož závěry stěžovatelka nesouhlasí a považuje je za vnitřně rozporné. Podle jejího názoru by zmíněný rozsudek znamenal popření práva na regulaci pracovní migrace; mohl by vést k obcházení kvót prostřednictvím nárokových pobytových titulů, a tím fakticky k jejich eliminaci. Nejvyšším správním soudem v odůvodnění uvedeného rozsudku citovaná důvodová zpráva ani formulace

pokračování

zákonného zmocnění pro vydání nařízení vlády nemohla předjímat situaci případného zneužívání jiných pobytových titulů. V posuzovaném případě nejde o přímou aplikaci kvót, které se na žádosti podávané na území nevztahují, ani o jejich analogické použití, jak uvádí NSS – podané žádosti totiž nejsou považovány za nepřijatelné, nýbrž je o nich rozhodováno meritorně. Existence kvót přitom tvoří východisko pro úvahu, jaký je zájem státu, jde-li o pracovní migraci z Vietnamu. Nic na tom nemění ani skutečnost, že § 45 odst. 1 ve spojení s § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců připouští podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty na území ČR v průběhu pobytu za jiným účelem. Nejvyšší správní soud posoudil věc čistě formalisticky, bez přihlédnutí ke konkrétní situaci; jen v období leden až květen 2024 bylo podáno cca 150 obdobných žádostí o zaměstnaneckou kartu. V některých případech by bylo možno použít § 56 odst. 1 písm. m) zákona o pobytu cizinců, nicméně v dané věci jde o řešení systémového problému, nikoli eliminaci individuálních snah o obcházení zákona. Právě požadavek na individualizaci, který zdůraznil navazující rozsudek NSS č. j. 5 Azs 149/2024, *de facto* popírá možnost dosavadního přístupu správních orgánů, čímž popírá i úvahu v bodě [93] odůvodnění výše zmíněného rozsudku rozšířeného senátu NSS č. j. 10 Azs 153/2016-52. Nadto odkázala stěžovatelka též na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2024, č. j. 41 A 23/2024-28, který k otázce individualizace důvodů uvedl, že *„v tomto směru plně postačuje zjištěná snaha obejít kvóty stanovené nařízením vlády zneužitím povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia“*.

[7] S ohledem na uvedené stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Dále sdělila, že se věci sp. zn. 4 Azs 93/2024 obrátila na čtvrtý senát NSS s doplněním své kasační stížnosti a návrhem na postoupení věci rozšířenému senátu podle § 17 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“); s podobným návrhem se stěžovatelka obrátila také na 6., 8. a 10. senát NSS rozhodující o kasačních stížnostech v podobných věcech.

[8] Žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro nepřijatelnost odmítl, případně ji jako nedůvodnou zamítl. Žalobce odkázal na závěry judikatury, z níž vyšel krajský soud, a konstatoval, že na něho nedopadá omezení přílivu nekvalifikované pracovní migrace, protože již pobývá na území ČR a v souladu se zákonem požádal o změnu účelu svého pobytu. Poukazuje-li stěžovatelka na obcházení kvót, poznamenal žalobce, že zákonodárce má širokou škálu možností, jak takové situace řešit (např. stanovením, že cizinec pobývající na území za účelem studia není oprávněn podat žádost o změnu účelu pobytu po dobu 3 let od jeho vstupu na území). Nelze však vůli zákonodárce obcházet svévolnou aplikací zákona.

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu, je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo, a jedná za ni pověřená osoba s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je vyžadováno pro výkon advokacie. Poté, vzhledem k tomu, že jde o kasační stížnost ve věci, v níž před krajským soudem rozhodovala specializovaná samosoudkyně, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být

podle uvedeného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Kritérium přijatelnosti se uplatní i v případech, kdy je stěžovatelem žalovaný správní orgán (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006-59, č. 1143/2007 Sb. NSS).

[10] Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Znaký tohoto pojmu jsou naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[11] Ve světle takto vymezených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost předestírá k rozhodnutí otázku kvót stanovených pro žádosti o zaměstnaneckou kartu podané na zastupitelském úřadu ČR v Hanoji podle nařízení vlády č. 220/2019 Sb. Tato otázka však v daném případě podle přesvědčení 5. senátu NSS nenaplnňuje žádný z důvodů ad 1) až 4) kritérií přijatelnosti. Nejedná se o otázku, která by dosud nebyla v judikatuře NSS řešena, resp. byla řešena rozdílně či vyžadovala učinit judikaturní odklon; rovněž tak se nejedná o případ zásadního pochybení krajského soudu. Naopak, krajský soud posoudil případ žalobce v souladu s konstantní judikaturou, od které neshledal NSS důvodu se odchýlit, a proto dospěl k následujícímu závěru.

[12] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[13] Je jedním z projevů svrchovanosti každého státu, Českou republiku nevyjímaje, aby na svém vlastním území reguloval migraci, a to včetně té ekonomické, pracovní. V rámci ní mají jednotlivé členské státy Evropské unie, které vyvíjí společnou přistěhovaleckou politiku, poměrně široké pole působnosti – mohou stanovit objemová omezení vstupu státních příslušníků třetích zemí „*přicházejících ze třetích zemí na jejich území s cílem hledat tam práci jako zaměstnanci nebo osoby samostatně výdělečně činné*“; srov. čl. 79 odst. 5 Smlouvy o fungování Evropské unie.

[14] Tento článek Smlouvy o fungování Evropské unie zakládá v souladu se zásadou vázanosti zákonem oprávnění zákonodárce k vlastní vnitrostátní úpravě. Vláda, jakožto vrcholný orgán moci výkonné, si však toto oprávnění nemůže osobovat, a hodlá-li provést určitý typ regulace migrace, jež má fakticky povahu normativního právního aktu vztahujícího se na neurčitý počet adresátů a mající obecnou povahu, nemůže tak činit usnesením vlády; srov. k tomu rozsudek ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 2/2019-54, č. 3904/2019 Sb. NSS, kterým zdejší soud odmítl pozastavení příjmu žádostí o zaměstnanecké karty (§ 42g zákona o pobytu cizinců) na základě usnesení vlády a dodal: „*Regulace ekonomické migrace samozřejmě představuje výsledek určitého politického rozhodnutí (v rámci provádění migrační politiky), nicméně nelze ztotožňovat „politické rozhodnutí“ a výkon státní moci. Aby bylo možno ono politické rozhodnutí aplikovat vůči jednotlivcům (tedy na základě*

pokračování

tohoto rozhodnutí uplatňovat vůči jednotlivci veřejnou moc), je třeba je ústavně předpokládaným způsobem vtělit do právního řádu“ (bod [52]).

[15] K tomu posléze došlo, a sice novelou provedenou zákonem č. 176/2019 Sb., kterým byl do zákona o pobytu cizinců vložen nový § 181b, podle jehož odst. 1 platí: „*Vláda nařízením stanoví maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce na příslušném zastupitelském úřadu, jde-li o žádosti o a) vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, b) povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování, nebo c) zaměstnaneckou kartu*“ (pozn. důraz přidán). V § 181b odst. 2 zákona o pobytu cizinců je pak dána možnost rozvrhnout celkový počet žádostí na maximální počet žádostí podaných v rámci jednotlivých vládou schválených programů. Právě k provedení těchto ustanovení vláda přijala nařízení vlády č. 220/2019 Sb., kterým v § 1 odst. 2 stanovila, že „*maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze v rámci období 1 roku podat na zastupitelském úřadu, je uveden ve sloupci 2 přílohy č. 2 k tomuto nařízení*“ (pozn. důraz přidán).

[16] V případě zastupitelského úřadu v Hanoji jde o 200 žádostí, přičemž všechny připadají na žádosti v rámci Programu klíčový a vědecký personál. Pokud dojde k překročení této kvóty, je každá další žádost o zaměstnaneckou kartu nepřijatelná podle § 169h odst. 3 a 4 zákona o pobytu cizinců, na což přílehavě poukázala stěžovatelka. Avšak její další argumentace již přílehavá není, v podstatě totiž rozšiřuje zcela jasné zákonné zmocnění vlády a nastavení kvót toliko na zastupitelské úřady (viz výše). Toto nastavení bylo opakovaně předmětem posouzení ze strany Nejvyššího správního soudu, který dospěl k závěru, že kvóty v nařízení vlády č. 220/2019 Sb. nelze považovat za nezákonnou diskriminaci, a to ani ve vztahu ke státním příslušníkům Vietnamu, ani ve vztahu k osobám disponujícím jen určitou (nižší) kvalifikací – viz blíže rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2022, č. j. 4 Azs 14/2022-34, zejm. [bod 17]; obdobně též rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2024, č. j. 5 Azs 284/2023-35, nebo nedávný rozsudek ze dne 17. 12. 2024, č. j. 4 Azs 48/2024-44, v němž NSS uzavřel, že „*sama skutečnost, že pro Velvyslanectví ČR v Hanoji byla na základě § 181b ZPC stanovena nulová kvóta pro žádosti o běžnou zaměstnaneckou kartu, není důvodem pro upuštění od osobního podání žádosti o zaměstnaneckou kartu podle § 169d odst. 3 ZPC. Nejedná se totiž o odůvodněný případ na straně cizince či zastupitelského úřadu, nýbrž o prostý důsledek aplikace § 181b ZPC a prováděcího nařízení vlády č. 220/2019 Sb., které nejsou protiústavní, diskriminační ani nejsou v rozporu s evropským právem.*“

[17] V posuzovaném případě se ovšem o „prostý důsledek“ aplikace právní úpravy nejedná. Naopak, jedná se zjevně o snahu správních orgánů rozšířit dopady právní úpravy i mimo vybrané zastupitelské úřady – zde konkrétně zastupitelský úřad v Hanoji, kde žalobce svoji žádost nepodal. Tuto snahu Nejvyšší správní soud opakovaně odmítl, jak správně uvedl už krajský soud s poukazem na rozsudky č. j. 1 Azs 158/2024-37 a č. j. 5 Azs 149/2024-56, k nimž v průběhu času přibyl i rozsudek 10. senátu NSS ze dne 27. 11. 2024, č. j. 10 Azs 172/2024-44. Nyní rozhodující 5. senát NSS s nosnými závěry všech těchto tří rozsudků souhlasí, nevidí důvod pro předložení věci rozšířenému senátu (§ 17 s. ř. s.), ani neneviduje, že by tak učinil některý z jiných senátů, na které se stěžovatelka v tomto ohledu obrátila, právě naopak; viz usnesení NSS ze dne 18. 2. 2025, č. j. 4 Azs 93/2024-39. S ohledem na jí uplatněnou argumentaci přitom NSS doplňuje následující.

[18] Pokud stěžovatelka uvedené judikatuře vytýká formalistický přístup, pak nelze než znovu poukázat na zásadu vázanosti zákonem, který zaměstnanecké kvóty vztáhl jednoznačně k žádostem podaným na příslušném zastupitelském úřadu. Tento zájem ČR na regulaci pracovní migrace ze zahraničí NSS plně respektuje, současně ovšem pevně stojí na stanovisku, že tento zájem nelze dále rozšiřovat na základě zákonodárcem zvolené konstrukce; ta vylučuje, aby se ekonomicko-bezpečnostní zájem promítl do posuzování žádostí podaných přímo z ČR způsobem, jakým to učinila stěžovatelka – srov. bod [27] odůvodnění rozsudku č. j. 1 Azs 158/2024-37, které není nijak vnitřně rozporné a ve kterém 1. senát NSS případně poukázal mj. i na část důvodové zprávy k návrhu zákona č. 176/2019 Sb., který vládu zmocnil k přijetí nařízení vlády č. 220/2019 Sb.: *„Zavedení kvót je navrhováno pouze vůči cizincům žádajícím ze zahraničí o vstup na území České republiky. Ve vztahu k cizincům, kteří již na území České republiky pobývají za jinými (neekonomickými) účely, a chtějí svůj účel pobytu změnit na výdělečný, není zapotřebí kvóty uplatňovat.“*

[19] Zákonodárce zjevně nechtěl upnout pracovní kvóty k cizincům pobývajícím na území České republiky, což také jasně a srozumitelně v právní úpravě vyjádřil. To je třeba akceptovat i v případě žalobce. Jeho hlavním problémem je, že o zaměstnaneckou kartu požádal na území České republiky během svého dlouhodobého pobytu za účelem studia, což však zákon umožňuje – obecně připouští, že cizinec může v průběhu pobytu na území změnit účel pobytu; viz blíže § 45 odst. 1 ve spojení s § 42g odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců: *„V průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem může cizinec žádost o vydání zaměstnanecké karty podat ministerstvu.“* Nicméně praxe Ministerstva vnitra ve výsledku tuto normu popírá, pokud žádosti o vydání zaměstnanecké karty, které podají cizinci v obdobném postavení jako žalobce, paušálně zamítá s odkazem na (ne)zájem České republiky.

[20] Jednoduše vyjádřeno – zákon o pobytu cizinců v případě žalobce pobývajícího na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia připouští podání žádosti o zaměstnaneckou kartu, přičemž zájem státu je jistě i na tom, aby se tento zákon dodržoval – tedy, aby se každá žádost opravdu meritorně posoudila, nikoli paušálně zamítla podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Nejde o popření regulace pracovní migrace, ale o její regulaci v souladu s vůlí zákonodárce vyjádřenou v zákoně. Jak uvedl rozšířený senát NSS v odůvodnění svého rozsudku č. j. 10 Azs 153/2016-52, v bodě [93], na který ostatně odkázala i sama stěžovatelka: *„Česká republika má v zásadě neomezený prostor k úvaze, nakolik umožní státním příslušníkům té či oné země pracovat či vyvíjet jinou aktivitu v České republice; svou praxi v tomto ohledu může měnit podle svých potřeb.“* Potřebuje-li tedy stěžovatelka reagovat na jí popsanou situaci, nezbyvá než změnit stávající zákonné nastavení, např. stanovením časového testu, jak naznačil žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti a jak to třeba funguje v případě pobytu cizince na území za účelem strpění (srov. § 42g odst. 5 větu třetí zákona o pobytu cizinců anebo rozsudek NSS ze dne 16. 8. 2024, č. j. 5 Azs 270/2023-34).

[21] Konečně, kritizuje-li stěžovatelka potřebu judikatury dostatečně individualizovat (viz zejm. body [36] a [38] rozsudku NSS č. j. 5 Azs 149/2024-56) s odkazem na to, že stačí *„zjištěná snaha obejít kvóty“* (bod 69. rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 41 A 23/2024-28), nutno dodat, že v případě žalobce žádná taková snaha nijak zvlášť zjišťována či prokazována nebyla, nehledě na to, že by nutně musela vést k zamítnutí žádosti dle jiného

pokračování

ustanovení; srov. § 56 odst. 1 písm. m) zákona o pobytu cizinců. To připouští i sama stěžovatelka. Je tedy na ní, resp. primárně na Ministerstvu vnitra, aby v konkrétním případě prokázalo, že se cizinec dopustil obcházení zákona a účelově získal či zneužil dlouhodobý pobyt za účelem studia s cílem získat zaměstnaneckou kartu (srov. *mutatis mutandis* rozsudek č. j. 10 Azs 172/2024-44, bod [31]). Stejně tak je na rozhodujících správních orgánech, aby se snažily eliminovat případné zneužití dlouhodobého pobytu či víza za účelem studia již na samotném počátku; srov. k tomu např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 1. 2024, č. j. 55 A 50/2022-43, č. 4588/2024 Sb. NSS, který v této souvislosti připustil jako důkaz i obsah pohovoru provedeného s cizincem na zastupitelském úřadu.

[22] Nejvyšší správní soud uzavírá, že v případě napadeného rozsudku nebylo shledáno žádné zásadní pochybení krajského soudu. Ten se svým postupem neodchyluje od shora uvedené judikatury, která je jednotná a ustálená a poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k plnému věcnému přezkumu a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Nejvyšší správní soud ji proto shledal ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[23] Při rozhodování o nákladech řízení soud vycházel z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu rozhodnutí krajského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu přísluší vůči neúspěšné stěžovatelce právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, které jsou tvořeny částkou připadající na zastoupení advokátem. Pro určení výše nákladů spojených s tímto zastoupením se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Zástupce žalobce učinil ve věci jeden úkon právní služby, kterým je vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 9. 1. 2025. Za tento úkon právní služby v dané věci náleží mimosmluvní odměna ve výši 4 620 Kč [§ 7 bod 5., § 9 odst. 5 a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], která se zvyšuje o 450 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem za jeden úkon právní služby připadá částka ve výši 5 070 Kč. Tuto částku je stěžovatelka povinna zaplatit k rukám zástupce žalobce Mgr. Ondřeje Fialy, advokáta se sídlem Václavské náměstí 808/66, Praha, do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 20. února 2025

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu